

tváře Ladislava Kubeše

Syn legendárního jihočeského skladatele dechové hudby Ladislav Kubeš mladší je jednak členem orchestru opery Národního divadla, kde hraje na kontrabas, jednak po otci převzal taktovku a je kapelníkem dechovky Veselka, v níž sám hraje na helikon. Je i uznávaným vydavatelem nejen hudebních nosičů, ale také notových publikací.

Jak vypadá váš pracovní den?
Když je zkouška v divadle, upaluju po snídani do Národního, protože se obvykle zkouší od devíti, někdy od deseti hodin. Po zkoušce utíkám domů na dobrý oběd a pak mám práci kolem vydavatelství. Buď jsem v kontaktu s prodejci, věnuji se distribuci a píšu faktury, to jsou lepší chvíle. Nebo se z nich snažím dostat peníze za prodané zboží a to je čím dál častější. Večerím brzo, protože kolem šesté odcházím do Národního divadla na představení.

Jaký je váš současný repertoár?
Hrajeme klasické české opery i světový repertoár, Traviatu, Rigoletta, poslední premiéra byla Čajkovského Piková dáma. Čas od času hráváme velice krásnou operu Richarda Strausse Růžový kavalír. Velice nás těší, že ji s námi nastudoval dirigent pan Jiří Kout, který řadu let působil v Národním divadle a nyní je úspěšný v zahraničí. Je velkým znalcem Straussova díla a my jsme rádi, když pod jeho taktovkou můžeme tuto velice komplikovanou a těžkou hudbu hrát. Přijíždí z Německa na každou reprízu a osobně ji diriguje.

A kterou operu hrajete nejraději?
S kolegy říkáme, že pro nás je nejhezčí ta, která je nejkratší. Růžový kavalír je výjimka, protože je nejdější, ale přesto ho hrajeme rádi. Jinak se smějeme, že nádherný kus je opera, která je krátká. Velice nám vyhovuje Bohéma, je skutečně krásná a končí v devět. Krásný kus je i balet Romeo a Julie, když je „dobrý dirigent“, končíme už před devátou.

Do práce, jak vás znám, chodíte ve sportovním.
V divadle mám skříňku s frakem a kompletní strůjí. Z domova chodím v bílé košili, čímž zkrátím převlékání. Ze skříňky si vezmu bílého motýla. Na odpolední představení máme předepsaný smoking a je změna v motýlech, nosí se černé. V poslední době máme často představení od pěti hodin a váháme, jakou barvu použít. Stává se, že některé černé ovce mají jinou barvu motýlů než ostatní.

Na koncertech Veselky nosíváte kroj?
Býval to stylizovaný kroj - žluté jihočeské kalhoty pod kolena, které ovšem měly jednu nevýhodu. Špatně se oblékaly a měly zapínání po stranách - řadu knoflíků a vpředu předmostí, takže byly za jistých okolností velice nepraktické. Německý kolega má kapelu, které dal název Muzika Slavonicka. Jsou od Hamburku a přesně okopírovali naše jihočeské oblečení. My jsme je mezitím inovovali a nosíme černé kalhoty, bílé košile a barevné vesty, které rozvážím sám, protože jinak by je někdo určitě zapomněl.

Jak jste přesvědčil vaše kolegy - profesionály z operního orchestru Národního divadla, z České filharmonie, z FOK a ze Symfonického orchestru Českého rozhlasu, aby s vámi hráli dechovku?
Řada kolegů tenhle žánr bere za velice okrajový až podřad-

ný. Pečlivě jsem vybíral mezi hudebníky, kteří k němu mají blízko a tuhle muziku nezeměšňují. Přitom jsou to špičkoví muzikanti. Třeba Přemek Černý a Zdeněk Šedivý byli na Pražském jaru na stupních vítězů v kategorii trumpetistů. Miloš Bydžovský hrál při koncertu se zpěvákem Plácidem Domingem a ten se poklonil jeho klarinetovému sólu. Jsem rád, že hrají s kolegy, kteří nad dechovou hudbou neofrnují nosy. Hudba je to pro takové hráče velice jednoduchá, ale znám řadu konzervatoristů, kteří by dechovku na takové úrovni zahrát nedokázali. Hrajeme před publikem, které nás rádo poslouchá, a máme z toho dobrý pocit.

Kolik desek jste vydali s Veselkou?
Sečtu-li to dohromady, je jich od roku 1990 přes třicet. Poslední album jsme natočili skladateli Adovi Doškovi k šedesátinám, jmenuje se Rodná víska a je na ní skladba Všichni mějme se rádi, trochu víc kamarádi - ten text mi připadá v současné době dost aktuální. Letos připravujeme titul Spadl lístek z javora a vydali jsme šesté album v Rakousku u Kocha. Z našich desek měly největší úspěch Pod tou naší starou lípou, má platinovou desku, pak Krásný kout v srdci Čech, Ten římovský malý můstek a Na zdravíčko, přátelé - všechny získaly zlatou desku.

Každoročně pořádáte festival dechových hudeb Kubešova Soběslav, který je pojmenovaný po vašem otci.

Letos je to už čtvrtý ročník a proběhne v sobotu a v neděli 18. a 19. července. Bude na něm hrát patnáct kapel. Hlásí se mnoho zajímavých a dobrých orchestrů, byla by škoda je odříkat. Navíc je tam vždycky veselo.

Pro Veselku hodně skládá váš trumpetista Antonín Pecha. Je navíc členem České filharmonie

a nejen skládá, ale taky upravuje lidové písničky a má na svědomí i valčík Nastokrát. Ta písnička má zajímavou historii. V Německu máme velkého fandu a kamaráda Wolfganga Abeleho. Před časem nás požádal, abychom zahráli na oslavě narozenin jeho manželky. Hráli jsme náš tradiční repertoár, jen jedinou písničku si přál jejich, německy se jmenuje Der Mond hält seine Wacht. Složil ji chilský skladatel Piro Jerez a od padesátých let je šlágr v německy mluvících zemích. Poslali mi klavírní part písničky a Tonda Pecha jej upravil pro dechovku. Poprosil jsem pana Miloně Čepelku, aby napsal český text, a výsledek znáte

- pod názvem Nastokrát vyšla na albu Ten římovský malý můstek a hraje se jako jedna z našich nejoblíbenějších písniček.
LUDVÍK HESS
Foto autor

Pozor - soutěž!
Ze čtenářů, kteří nám na adresu Vlasta, P. O. Box 70, heslo: Veselka, 147 55 Praha 4 zašlou na korespondenčním lístku správně jméno skladatele hudby valčíku Nastokrát, vylosujeme padesát výherců, kterým zašleme kazetu s dechovkou.